

เรื่องสั้น ชวนคิด

เรื่องสั้นดีๆ ให้ข้อคิด
เพื่อประโยชน์ในการดำเนินชีวิต

เล่มที่ 2

Church of
Christ Online

คริสตจักรของพระคริสต์ ออนไลน์

“เรื่องสั้น ขวนคิด” เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้น ซึ่งรวบรวมมาจากหลายแหล่ง เช่น จากอินเทอร์เน็ต จากหนังสือ และจากอีเมลที่เพื่อนๆ ส่งมาให้

หวังว่าจะมีเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ให้ข้อคิดและเป็นประโยชน์ ในการดำเนินชีวิตสำหรับผู้อ่าน

และขอพระเจ้าอวยพระพรให้กับเจ้าของต้นฉบับเรื่องสั้น เหล่านี้ทุก ๆ คน

ด้วยความรักในพระคริสต์

มิถุนายน 2012

www.facebook.com/churchofchristonline

1) กำอะไรในมือ	1
2) แครอท ไข่ กาแฟ	2
3) ดอกไม้สีน้ำเงิน	5
4) กบในหม้อต้ม	7
5) คำสอนของอาจารย์	9
6) นมสด 1 แก้ว	11
7) หัวมันฝรั่ง	14
8) เขี่ยอกแก้วเต็มหรือยัง	16
9) อย่าวัดคนแค่ภายนอก	20
10) มองดูตัวเองซะก่อน	24
11) เปิดกับไก่	25
12) คนทำความสะอาดชื่ออะไร	26
13) ไอศกรีมชั้นเด	27
14) การเกรี้ยวกราดกับลูก	28
15) ความบังเอิญของผม	30
16) หลานอาม่า	33
17) นายจ้างกับคนใช้	35
18) บทความของจอร์จ คอลลิโน	36

1) ทำอะไรในมือ

มีครอบครัวที่น่ารักอยู่ครอบครัวหนึ่ง ในครอบครัวนี้มีพ่อแม่ และ บุตรสาววัย 5 ขวบ กำลังน่ารักเลยทีเดียว เจ้าหนูเป็นเด็กที่ซนอย่าง ร้ายกาจและซี้ส่งสัยอย่างมาก

อยู่มาวันหนึ่งเจ้าหนู นึกครี๊มอกครี๊มใจอย่างไรบอกไม่ถูกไปคว้าเอา แจกันหยกแกะสลักต้นราชวงศ์หมิง ซึ่งนั้นก็หมายความว่ามันราคา แพงมาก นำมาเล่นพลิกคว่ำพลิกหงาย สักพักก็ล้วงมือเข้าไปใน แจกัน

ทันใดนั้นเจ้าหนูก็ทำดาโตะท่าไข่ห่านดู เหมือนจะดีใจที่ล้วงเข้าไปเจออะไรสัก อย่าง แต่ปัญหาคืออยู่ที่ว่าเจ้าหนูจะดึงมือ ออกมาได้อย่างไร เจ้าหนูเริ่ม กระสับกระส่ายพยายามดึงมือออกมาแต่ ก็ไม่สำเร็จ จนต้องใช้ไม้ตายคือ

“ทำอะไรไม่ได้ ก็ร้องไห้ไว้ก่อน”

เสียงเอ็ดอึงเป็นผลให้พ่อแม่ต้องวิ่งมา ดู เมื่อมาพบเข้าต่างก็พยายามช่วยกันดึง มือของเจ้าหนูออกจากแจกันด้วยวิธีต่างๆ

น้ำมันก็แล้ว น้ำสบู่ก็แล้ว ทำอืทำไหนก็ไม่ออก จนสุดท้ายผู้เป็นพ่อ ต้องตัดสินใจทุบแจกันหยกราชวงศ์หมิงทิ้ง เพื่อรักษามือของลูกชาย เอาไว้ เมื่อมือของเจ้าหนูหลุดจากแจกันแล้วพ่อแม่ก็พบว่ามือเจ้า หนูทำอะไรบางอย่างจนแน่น

ผู้เป็นแม่จึงถามลูกชายว่า “หนูทำอะไรอยู่จะลูก ?”

เจ้าหนูตอบพร้อมทำสีหน้าขึงขัง “ผมปล่อยมันไม่ได้หรอกครับ

“แล้วมันคืออะไรจะลูก?” ผู้เป็นพ่อเริ่มสงสัย

“มันเป็นสแตงค์ครับ” เจ้าหนูตอบพร้อมกับค่อย ๆ แบมือออกอย่างทะนุถนอมจึงปรากฏว่า

ในมือของเจ้าหนูมีเพียงเหรียญบาทอยู่หนึ่งเหรียญ เจ้าหนูหาว่าไม่ว่าการที่เขาพยายามกำเหรียญเอาไว้ทำให้ครอบครัวต้องสูญเสียของมีค่ากว่าเป็นพัน ๆ เท่า

แล้วคุณล่ะ ขณะที่คุณกำลังใช้ชีวิตอยู่นี้ คุณกำลัง “กำ” อะไรไว้ในชีวิตบ้าง เงิน? บ้าน? งาน? รถ? ทิฐิ? ...

แล้วสิ่งที่คุณกำอยู่ทำให้คุณสูญเสียอะไรที่มีค่ามหาศาลไปบ้าง

เวลา.... ครอบครัว.... พ่อแม่..... คนที่รักเรา..... สวรรค์

2) แครอท ไข่ กาแฟ

วันหนึ่งลูกสาวพร้าบนถึงชีวิตอันแสนลำเค็ญให้พ่อฟังว่า เธอกำลังรู้สึกอับจนปัญญาที่จะจัดการกับชีวิตและปรารถนาที่จะยอมแพ้พ่ายด้วยรู้สึกเหน็ดเหนื่อยจากการต่อสู้และการแข่งขัน ประหนึ่งว่าเมื่อสาบปัญหาหนึ่งเสร็จสิ้น อีกปัญหาหนึ่งก็ก้าวเข้ามาโดยไม่ได้รับเชิญ

ผู้ เป็นพ่อซึ่งเป็นพ่อครัวจึง
เดินนำเธอเข้าไปในครัว
จัดแจงต้มน้ำในหม้อสามใบ
ด้วยไฟแรงจนน้ำเดือด เขา
ใส่แครอทในหม้อใบแรก
วางไข่ลงในหม้อใบที่สอง และ
ดักกาแฟลงไปในหม้อใบสุดท้าย

แล้วปล่อยให้มันต้มไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีคำอธิบายเลย ฝ่ายลูกสาว
เริ่มรู้สึกหงุดหงิดและหมดความอดทน ทั้งยังสงสัยว่าพ่อกำลังทำ
อะไร ยี่สิบนาที่ผ่านไป เขาก็ปิดเตาแก๊ส

ดักแครอทขึ้นมาวางไว้ในชาม นำไข่วางไว้ในชามอีกใบหนึ่ง และดัก
กาแฟไว้ในชามสุดท้าย แล้วหันไปถามลูกว่า

“ลูกเห็นอะไรบ้าง”

“แครอท ไข่ กาแฟ” เธอตอบ

เขาจึงขอร้องให้เธอสัมผัสแครอท
เธอจึงรู้ว่ามันนิ่ม แล้วเขาก็ให้ลูก
สาวดองไข่ เมื่อเธอแกะเปลือก
ไข่ออก ก็พบว่าไข่นั้นได้ต้มจนสุก
แล้ว ทำยที่สุดเขาให้ลูกสาวลอง
จิบกาแฟดู เธอยิ้มและลิ้มรสอัน

หอมกรุ่นนั้น แล้วค่อย ๆ ถามว่า

“นี่หมายความว่าอย่างไรเธอคะคุณพ่อ”

พออธิบายว่า เราได้กระทำต่อสามสิ่งนี้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน นั่นคือน้ำเดือด แต่ผลลัพธ์มันกลับแตกต่างกัน จากเดิมแครอทตูแข็งๆ และไม่โอนอ่อนผ่อนตาม พอผ่านการต้มมันกลับนิ่มและดูอ่อนปวกเปียก

ไข่ซึ่งตูบอบบาง มีเพียงเปลือกบางๆคอยห่อหุ้มของเหลวภายใน แต่ น้ำเดือดทำให้ของเหลวนั้นกลับแข็งขึ้น

ขณะที่กาแฟกลับมีลักษณะเฉพาะตัวตลอดกาล เมื่อมาเจอน้ำเดือด น้ำต่างหากที่แปรเปลี่ยนไป

“แล้วลูกจะเป็นอะไร” พ่อถามลูกสาว เมื่อความทุกข์มาเยือน ลูกจะเตรียมรับมืออย่างไรลูกเป็นแครอท ไข่ หรือ กาแฟ

...แล้วคุณล่ะ?...

แครอทนั้นตูแข็งโปก แต่เมื่อต้องเผชิญกับความทุกข์ยากนานาก็จะเน่า อ่อนแอและสูญเสียเรี่ยวแรงกำลังไป

หรือจะเป็นไข่ซึ่งตูเหมือนสามารถปรับสภาพได้ในตอนแรก จิตใจอันอ่อนไหวของคุณจะเป็นอย่างไรหลังจากที่ต้องเผชิญกับความเป็นความตาย การแตกแยก การหย่าร้าง หรือการเลี้ยวออฟ หัวใจของคุณหยวบกร้าน และแข็งกระด้างขึ้นหรือเปล่า แม้เปลือกภายนอก

ของคุณยังคงเดิม หากหัวใจและจิตวิญญาณของคุณเล่า มันปวดร้าว และได้แปรเปลี่ยนเป็นแข็งแกร่ง

หรือคุณเหมือนเมล็ดกาแฟ เมื่อเจอน้ำเดือดอันนำมาซึ่งความเจ็บปวด แต่ ณ อุณหภูมิสูงสุด 100 องศาเซลเซียส กาแฟกลับมีรสชาติดีขึ้น ยามนั้น

หากคุณเป็นดั่งกาแฟ เมื่อถึงภาวะที่เลวร้ายที่สุด นอกจากคุณจะสามารถจัดการชีวิตตนเองได้แล้ว คุณยังสามารถทำสิ่งรอบข้างให้ดีขึ้นได้ด้วย

3) ดอกไม้สีน้ำเงิน

เดินชนคนแปลกหน้า ฉันเอ่ยขอโทษไม่ตั้งใจ

เขากลับตอบ “ขอภัย ผมเองไม่ทันเห็นคุณ” เราต่างสุภาพ ถ้อยทีถ้อยอาศัย แสดงน้ำใจ แม้ไม่รู้จักกัน

แต่ที่บ้านเย็นวันนั้น ฉัน
ทำอาหารอยู่ในครัว ...ลูกสาว
ตัวน้อยแอบมายืนข้างหลัง ไม่
ทันระวังฉันหันกลับมาชน

เธอล้มลง “อย่ามายืนเกะกะ”
ฉันดูใส่ลูกสาวเดินจากไป หัวใจ
เธอปวดร้าว

คืนนั้นฉันได้ยินเสียงกระซิบจากเบื้องลึกของหัวใจ

“กับคนแปลกหน้าเจ้าสุภาพได้ แต่กับลูกรักชิดใกล้ ทำไมทำได้ลงคอ ดุที่พื้นครัวสีดอกไม้อหลางสีที่ลูกอุดส่ำห์เก็บมาหวังให้เจ้าแปลกใจ ดกเกื่อนอยู่ทั่วไป น้ำดาเชอไหล เหตุใดเจ้าไม่แลเห็น”

ฉันเพิ่งรู้ตัว เลยค่อยๆ ย่องเข้าไปนั่งคุกเข่าข้างเตียงลูก

“ตื่นเถิดคนดี ดอกไม้นี้ลูกเก็บมาให้แม่หรือ”

ลูกตอบ “ใช่ค่ะ หนูเห็นดอกไม้อาน สวยงามเหมือนคุณแม่

รู้ว่าคุณแม่ต้องชอบ โดยเฉพาะดอกสีน้ำเงิน”

ฉันตื่นตันใจนัก “ลูกรัก แม่ขอโทษจริงๆ ที่เ็ดหนุ”

“แม่จำ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ หนูรักแม่”

“แม่ก็รักลูก แม่ชอบดอกไม้อของ หนูมาก โดยเฉพาะสีน้ำเงินจะ”

หากเราตายจากไปในวันพรุ่งนี้
อีกไม่กี่วันนายจ้างก็หาคนใหม่มา
ทำแทนได้

แต่ครอบครัวที่อยู่ข้างหลังอาจ
โศกเศร้าไปชั่วชีวิต ลองคิดว่าคุ้มไหม หากเราจะทุ่มเทตัวเองให้กับ
งานมากกว่าครอบครัว

คำว่า FAMILY (ครอบครัว) = (F)ATHER (A)ND (M)OTHER (I) (L)OVE (Y)OU.

หากคุณเป็นลูกก็จงใช้เวลากับพ่อ-แม่ของคุณมากขึ้นยามท่านแก่ตัวลง หากคุณเป็นพ่อที่ต้องทำงานนอกบ้าน หรือแม่ที่ต้องยุ่งกับงานบ้าน ก็จงรู้จักแบ่งเวลาให้กับงานที่รับผิดชอบและคนที่รอคุณอยู่ที่บ้าน หรือลูกๆ ที่มีคุณเป็นความหวังให้สมดังกัน

อย่ารอให้มีใครมาบอกให้จัดความสำคัญเสียใหม่ แต่จงพยายามย้ำถามตนเองอยู่เสมอไปว่า ครอบครัว สำคัญน้อยกว่า งาน และ คนแปลกหน้า อย่างนั้นหรือ??

4) กบในหม้อต้ม

มีเรื่องเล่าว่า “นักวิทยาศาสตร์” ได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาพฤติกรรม การเอาชีวิตรอดของ “กบ” โดยเอาหม้อมาสองใบ

หม้อใบที่หนึ่ง ใส่ น้ำที่ต้มจนร้อนเดือดแล้ว

ส่วนใบที่สอง ใส่ น้ำที่อุณหภูมิปกติ แล้วค่อยๆ เพิ่มความร้อนของ น้ำขึ้นช้าๆ

การทดลองครั้งแรก เขานำกบมาแล้วเอาเข้าไปไว้ในถ้วยหม้อน้ำร้อน เพื่อให้มันรู้ว่าน้ำที่อยู่ตรงหน้ามันนั้นเป็น “น้ำร้อน” จากนั้นเขาก็ปล่อยเจ้ากบตัวนั้นลงไป ในหม้อน้ำร้อน

ผลคือ... เจ้ากบก็กระโดดขึ้นจากหม้อทันทีที่เท้าของมันสัมผัสกับผิวน้ำในหม้อใบนั้น

การทดลองครั้งที่สอง เขานำกบมาปล่อยลงในหม้อใบที่สองซึ่งมีน้ำที่มีอุณหภูมิปกติ กบตัวนั้นไม่กระโดดหนีเหมือนตัวแรก มันยอมลงไปอยู่ในหม้อ แล้วปล่อยตัวตามสบาย ว่ายน้ำเล่นไปมาในหม้อใบนั้น โดยไม่พยายามตะเกียกตะกายหนีขึ้นมาจากหม้อใบนั้น

เมื่อน้ำในหม้อเริ่มร้อนขึ้นทีละน้อยๆ มันก็ปรับตัวของมันให้เข้ากับอุณหภูมิที่สูงขึ้นอย่างช้าๆ นั้นได้ และใช้ชีวิตสบายๆต่อไปในหม้อใบนั้น โดยไม่ตระหนักถึงอันตรายที่กำลังเข้ามาเยือน

ต่อเมื่อมันเริ่มรู้สึกว่ น้ำนั้นเริ่มร้อนมากเกินไปแล้ว มันจึงเริ่มว่ายวนเร็วขึ้น และดิ้นรนมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ในที่สุดน้ำที่ร้อนจัด ก็ทำให้ร่างกายของมันไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะกระโดดขึ้นมาจากหม้อใบนั้นได้ และตายไปในที่สุด

จงพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงในชีวิต

สถานการณ์ต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวเราทุกวันนี้ มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และการเปลี่ยนแปลงนั้น อาจจะแยกได้เป็น 2 ประเภทคือ

การเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันทันใด และการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป

ซึ่งการเปลี่ยนแปลง “แบบค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป” นี่เองที่เป็น การเปลี่ยนแปลงที่อันตรายที่สุด เพราะมันจะทำให้คนส่วนใหญ่ ตก หลุมพรางของความสำเริง

โดยคิดว่าเราสามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงได้ และเมื่อการ เปลี่ยนแปลงนั้นถึงจุดที่เราไม่สามารถรับมือได้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็สลาย เกินไปเสียแล้ว

5) คำสอนของอาจารย์

อาจารย์สอนญูโตชาวญี่ปุ่นคนหนึ่ง ชวนลูกศิษย์หนุ่มชาวอเมริกันเดิน ทอดน่องไปตามชายหาดยามเย็น

ช่วงหนึ่งของการสนทนา อาจารย์ใช้ไม้เท้าขีดเส้นสองเส้นคู่ขนานลง ไปบนผืนทรายขาวละเอียด เส้น หนึ่งยาวประมาณ 5 ฟุต

อีกเส้นหนึ่งยาวประมาณ 3 ฟุต

“เจ้าลองทำให้เส้นที่ยาว 3 ฟุต ยาวกว่าเส้นที่ยาว 5 ฟุต ให้อาจารย์ดูหน่อยสิ” เสียงอาจารย์บอกเป็นเชิง

ท้าทายอยู่ในที่

ลูกศิษย์อเมริกันหยุดคิด ฟินิจเส้นทั้งสองอยู่ครู่หนึ่งก็เผยยิ้มที่ริมฝีปากเหมือนค้นพบคำตอบ เขาบรรจงใช้เท้าข้างหนึ่งค่อยๆ

ลบรอยเส้นตรงที่ยาว ประมาณ 5 ฟุตนั้นให้สั้นลงจนเหลือนิดเดียว โดยวิธีนี้เส้นที่ยาวราว 3 ฟุตจึงโดดเด่นขึ้นมาแทน

ลบเสร็จเขาก็เงยหน้าสบตาอาจารย์พลางขอความเห็น “เช่นนี้ใช้ได้หรือยังครับ”

ผู้เป็นอาจารย์ใช้ไม้เท้าเคาะหัวเขาเบาๆ หนึ่งที่ก่อนบอกว่า “ใช้วิธีนี้ชีวิตเจ้าก็มีแต่จะล้มเหลวรู้ไหม ?”

“คนที่คิดจะยกตัวเองให้สูงขึ้นโดยการทำร้ายคู่แข่งนั้น ไม่สู้ฉลาดเลยทางที่ดี จงยกตัวเองขึ้น แต่อย่าลดคนอื่นลง”

ว่าแล้วอาจารย์ก็ขีดเส้นทั้งสองใหม่ แล้วสาธิตให้ดูโดยการปล่อยเส้นที่ยาว 5 ฟุตไว้อย่างเดิม แต่ขีดเส้นที่ยาว 3 ฟุตให้ยาวขึ้นเป็น 10 ฟุต

ฝ่ายลูกศิษย์ยังคงกังขา “คู่แข่งของเจ้า ไม่ใช่ศัตรู แต่คือครูของเจ้า และเขาคือคนสำคัญที่จะทำให้เจ้าได้ก้าวไปข้างหน้าอย่างสง่างาม

เจ้าลองคิดดู หากไร้เสียซึ่งคู่แข่ง เจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าตัวเองมีศักยภาพในการทำงานขนาดไหน ไม่มีอุปสรรค เจ้าจะรู้จักความสวยงามได้อย่างไร

คู่แข่งชั้นของเรายิ่งเก่ง ยิ่งฉลาดล้ำ ก็จะทำให้เรารู้จักขยับตัวเองขึ้นไปให้สูงส่งยิ่งขึ้น นักสู้ที่ดีนั้น เขายืนหยัดอยู่ในสังเวียนได้

เพราะมีคู่ต่อสู้ที่เข้มแข็ง คู่ต่อสู้ที่อ่อนแออาจทำให้เราเป็นผู้ชนะ แต่ชัยชนะนั้นมักไม่ยั่งยืน”

“การเลื่อนตัวเองขึ้นพร้อมกับลดคนอื่นลง เจ้าอาจชนะ แต่ก็มิตัตุรูปเป็นของแถม”

“การเลื่อนตัวเองขึ้นแต่ไม่ลดคนอื่นลง เจ้าอาจเป็นผู้ชนะพร้อมกับมีเพื่อนแท้เพิ่มขึ้นมากมาย วิธีไหนจะดีกว่ากัน?”

6) นมสด 1 แก้ว

เมื่อหลายปีมาแล้ว ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

เด็กชายเคลลี ซึ่งอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะยากจน

เขาต้องหาเงินไปโรงเรียนเองด้วยการนำสิ่งของใส่กระเป๋าดำเดินไปขายตามบ้านที่ อยู่ในเมืองใกล้เคียง

วันหนึ่งเขาพบว่าเมื่อจ่ายค่ารถ และค่าสินค้าแล้ว เขามีเงินในกระเป๋าทิ้งเหลือเพียง 10 เซ็นต์เท่านั้น

ขณะนั้นเขากำลังหิวมาก แต่เงินสดที่เขาถืออยู่นั้นไม่พอที่จะซื้ออาหารแม้แต่เพียงมื้อเดียว

ดังนั้นเขาจึงคิดจะไปขออาหารจากบ้านที่กำลังเดินไปถึง แต่เมื่อกดกริ่ง หญิงสาวเจ้าของบ้านมาเปิดประตู

เด็กชายเคลลี กับเกิดความละอายใจที่จะขออาหารเหมือนกับขอทาน เขาจึงขอเพียงน้ำเปล่าเพียงแก้วเดียวเท่านั้น แต่เจ้าของบ้านสาวสังเกตเห็นท่าทางของเด็กชายเคลลีว่าคงจะกำลังหิว

เธอจึงได้นำเอานมสดแก้วใหญ่มาให้เคลลีดื่ม เด็กชายเคลลีดื่มนมอย่างกระหายจนหมดแก้ว

แล้วถามว่า ผมต้องจ่ายเงินค่านมถ้วยนี้ให้คุณเท่าไรครับ

เจ้าของบ้านสาวตอบว่า ไม่ต้องจ่ายเงินหรอก แม่ของฉันสอนไม่ให้รับสิ่งตอบแทนจากการให้น้ำใจใคร่

เคลลีซาบซึ่งใจมากและตอบว่า ถ้าเช่นนั้น ผมขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง จากหัวใจของผมก็แล้วกันนะครับ

ขณะที่เด็กชายเคลลีได้เดินออกจากบ้านหลังนั้น เขาไม่เพียงแต่รู้สึกว่ามีกำลังแข็งแรงขึ้นจากนมสดแก้วโตเท่านั้น แต่เขาได้มีความเข้าใจในเรื่องของน้ำใจใคร่เพิ่มขึ้นด้วย.....

อีก 30 ปีต่อมา มีหญิงคนหนึ่ง ป่วยหนักด้วยโรคหัวใจ

ซึ่งแพทย์ท้องถิ่นไม่สามารถรักษาได้ จึงส่งไปให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ด้านโรคหัวใจทำการรักษา

เมื่อได้อ่านประวัติผู้ป่วยแล้ว.....

แพทย์ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้นได้ใส่ใจกับชื่อหมู่บ้านของผู้ป่วยคนนั้น จึงตั้งใจรักษาด้วยการผ่าตัดหัวใจอย่างพิเศษ โดยใช้อุปกรณ์ทันสมัยที่สุด และยาราคาแพงที่สุด จนผู้ป่วยหายเป็นปกติพร้อมจะกลับบ้าน

ผู้ป่วยมีความกังวลว่าค่ารักษาพยาบาลคงจะมีราคาแพงหลายหมื่นดอลลาร์ ซึ่งเธอเข้าใจว่าคงจะต้องทำงานทั้งชีวิตกว่าเธอจะหาเงินค่ารักษาพยาบาลได้ เพราะเธอไม่มีประกันสุขภาพ และยังไม่สามารถไปเบิกได้จากที่ไหนได้ แต่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญคนนั้นได้บอกเจ้าหน้าที่แผนกบัญชีให้นำใบเก็บเงินไปให้เขา แล้วหมอก็ใช้ปากกาเขียนข้อความสองบรรทัด แล้วยื่นให้เจ้าหน้าที่บอกให้ผู้ป่วยกลับบ้านได้โดยไม่ต้องจ่ายเงินเลย

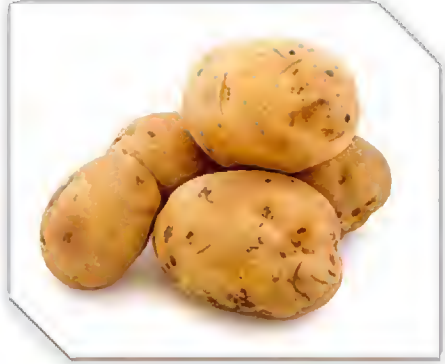
ข้อความที่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้นเขียนในใบเรียกเก็บเงินนั้นมีว่า
จ่ายค่ารักษาพยาบาลเรียบร้อยแล้ว ด้วยนมสดหนึ่งแก้ว

ลงนาม นายแพทย์โฮเวอร์ต เคลลี

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์จริงจากข้อมูลของคณะทำงานกลุ่มน้ำใจไม่ตรีประเทศสิงคโปร์ จากจดหมายของนายแพทย์โฮเวอร์ต เคลลี)

7) หัวมันฝรั่ง

คุณครูในโรงเรียนสอนเด็กอนุบาลแห่งหนึ่งตัดสินใจที่จะให้เด็กนักเรียนในชั้นของเธอเล่นเกมได้ ดังนั้นเธอจึงบอกให้เด็กนักเรียนแต่ละคนในชั้นนำมันฝรั่งใส่ถุงพลาสติกมาจำนวนหนึ่ง บนมันฝรั่งแต่ละหัวให้เขียนชื่อคนที่รังเกียจไว้ ดังนั้นจำนวนหัวมันฝรั่งที่เด็กนักเรียนใส่ไว้ในถุงของเขาจะขึ้นกับจำนวนคนที่เขารังเกียจไม่ชอบ

และเมื่อถึงวันกำหนด เด็กๆ ทุกคนก็นำมันฝรั่งที่มีชื่อคนที่เขารังเกียจติดตัวมา บางคนมีมัน 2 หัว บางคนมีมัน 3 หัว ในขณะที่บางคนมีถึง 5 หัว จากนั้นคุณครูได้สั่งให้เด็กนักเรียนนำมันฝรั่งของตนเองใส่ถุงถือติดตัวไปทุกๆ แห่ง (แม้กระทั่งเข้าห้องน้ำ) เป็นระยะเวลา 1 อาทิตย์

หลังจากที่หลายๆ วันผ่านไป พวกเด็กนักเรียนก็เริ่มบ่นถึงกลิ่นที่ไม่สู้จะดีที่ออกมาจากมันฝรั่งซึ่งเริ่มจะเน่า นอกจากนั้นเด็กที่มีมันฝรั่ง 5 หัวก็ยังบ่นที่ต้องถือถุงหนักกว่าคนอื่น เมื่อเวลา 1 อาทิตย์สิ้นสุดลง พวกเด็กนักเรียนจึงได้รู้สึกปลดปล่อยเพราะเกมได้จบลงแล้ว

คุณครูถามว่า “พวกเธอรู้สึกอย่างไรกับการที่ต้องถือมันฝรั่งติดตัวอยู่ 1 อาทิตย์”

พวกเด็กนักเรียนจึงระบายความหงุดหงิดไม่พอใจออกมา และบ่นถึงความลำบากที่พวกเขาต้องเจอจากการที่ต้องถือถุงมันฝรั่งที่ทั้งหนักและส่งกลิ่นเหม็น

หลังจากนั้นคุณครูจึงได้อธิบายให้พวกเด็กได้ทราบถึงความหมายแท้จริงที่ซ่อนอยู่ในเกม

คุณครูกล่าวว่า “นี่เป็นเหมือนกับสถานการณ์จริง ๆ เมื่อเราต้องแบกเก็บความเกลียดชังผู้อื่นไว้ในใจ มลพิษของความเกลียดชังจะกัดกร่อนใจของเรา และติดไปกับตัวเราในทุกๆ ที่ที่เราไป

ถ้าขนาดที่เรายังทนไม่ได้กับกลิ่นเหม็นของมันฝรั่งในช่วง 1 อาทิตย์ ลองคิดว่ามันจะเป็นเช่นไร ถ้าเราแบกเก็บความเกลียดชังไว้ในใจตลอดชั่วชีวิต ?”

คติสอนใจจากเรื่องนี้ คือ **โยนทิ้งความเกลียดชังผู้อื่นออกไปจากใจของคุณ เพื่อที่ว่า คุณจะได้ไม่ต้องแบกรับบาปนี้ไปชั่วชีวิต ให้ภัยผู้อื่นถือเป็นทัศนคติที่ดีที่สุดที่ควรยึดถือไว้ รักชื่นชมผู้อื่น แม้ว่าคุณจะไม่ชอบพวกเขา**

ความรักที่แท้จริงนั้นไม่ใช่การรักชอบบุคคลที่สมบูรณ์แบบยิ่งกว่าสมบูรณ์แบบ แต่เป็นการรักชอบชื่นชมบุคคลที่ไม่สมบูรณ์แบบให้สมบูรณ์แบบๆ

8) เขี่ยอกแก้วเต็มหรือยัง

ชายหนุ่มคนหนึ่งได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยเอกชน

เพื่อให้เป็นวิทยากรพิเศษสอนวิชาปรัชญาให้กับนักศึกษาปริญญาโท

เขาเตรียมการสอนอยู่หลายวันจึงตัดสินใจจะสอนนักศึกษาเหล่านั้นด้วยแบบฝึกหัดง่ายๆ แต่แฝงไว้ด้วยข้อคิด

เขาเดินเข้าห้องเรียนมาพร้อมด้วยของสองสามอย่างบรรจุอยู่ในกระเป๋าкуใจ เมื่อได้เวลาเรียน เขาหยิบเขี่ยอกแก้วขนาดใหญ่ขึ้นมาแล้วใส่ลูกเทนนิสลงไปจนเต็ม

“พวกคุณคิดว่าเขี่ยอกเต็มหรือยัง?” เขาหันไปถามนักศึกษาปริญญาโทแต่ละคนมีสีหน้าตาครุ่นคิดว่าอาจารย์หนุ่มคนนี้จะมาไม่ไหนก่อนจะตอบพร้อมกัน “เต็มแล้ว...”

เขายิ้มไม่พูดอะไรต่อหันไปเปิดกระเป๋าเอกสารкуใจ และหยิบกระป๋องใส่กรวดออกมา แล้วเทกรวดเม็ดเล็กๆ จำนวนมากลงไป ในเขี่ยอกพร้อมกับเขย่า เขี่ยอกเบาๆ กรวดเลื่อนไหลลงไปอยู่ระหว่างลูกเทนนิสอัดจนแน่นเขี่ยอก เขาหันไปถามนักศึกษาอีก

“เหยือกเต็มหรือยัง?”

นักศึกษามองดูอยู่พักหนึ่งก่อนจะหันมาตอบว่า “เต็มแล้ว...”

เขายังยิ้มเช่นเดิม หันไปเปิดกระเป๋ายิบเอาถุงทรายใบย่อมขึ้นมา และเททรายจำนวนไม่น้อยใส่ลงไปในเหยือก เม็ดทรายไหลลงไปตามช่องว่างระหว่างกรวดกับลูกเทนนิสได้อย่างง่ายดาย เขาเทจนทรายหมดถุง และเขย่าเหยือกจนเม็ดทรายอัดแน่นจนแทบล้นเหยือก

เขาหันไปถามนักศึกษาอีกครั้ง “เหยือกเต็มหรือยัง?”

เพื่อป้องกันการหน้าแดงนักศึกษาปริญญาโทเหล่านั้นหันมามองหน้ากันปริศยากันอยู่นาน หลายคนเดินก้าวเข้ามาทักๆ เเงๆ

มองเหยือกตรงหน้าอาจารย์หนุ่มอยู่หลายครั้ง มีการปรึกษาหารือกันเสียงดังไปทั้งห้องเรียน จวบจนเวลาผ่านไปเกือบห้านาที

หัวหน้ากลุ่มนักศึกษาจึงเป็นตัวแทน เดินเข้ามาตอบอย่างหนักแน่น

“คราวนี้เต็มแน่นอนครับอาจารย์”

“แน่ใจนะ”

“แน่ะยิ่งกว่าแน่อีกครับ”

คราวนี้เขาหยิบน้ำเปล่าออกมาจากใต้โต๊ะแล้วเทใส่เหยือกโดยไม่รีรอ และไม่นานน้ำก็ซึมผ่านทรายลงไปจนหมด

ทั้งชั้นเรียนหัวเราะฮือฮากันอย่างใหญ่

เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ไหนพวกคุณบอกว่าเหี้ยมแถมแน่ๆ ใจ” เขาพูดพลางยกเหี้ยมขึ้น
“พวกคุณคิดว่าเรื่องนี้บอกอะไรแก่เราบ้าง” นักศึกษาปริญญาโททั้ง
ห้องนั่งเงียบ

“ผมอยากให้พวกคุณจำบทเรียนวันนี้ไว้ เรากำลังพูดถึงลำดับ
ความสำคัญก่อนหลังของงานในชีวิตของเรา

เหี้ยมใบนี้ก็เหมือนชีวิตคนเราลูกเทนนิสเปรียบเหมือนเป็นเรื่อง
สำคัญที่สุดในชีวิต คือ เรื่องที่เกี่ยวกับการความสุขพื้นฐานของชีวิต
เราเช่น การศึกษาเล่าเรียน การทำงานการพักผ่อน การออกกำลังกาย สุขภาพ การดูแลพ่อแม่ของเรา ครอบครัว คู่ชีวิต ลูก เพื่อน
สนิท เพื่อนร่วมงาน สังคมประเทศชาติที่เราอยู่ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่
คุณต้องสนใจจริงจังสูญเสียไปไม่ได้

เม็ดกรวดเหมือนสิ่งสำคัญรองลงมา เช่น ความมั่นคงฐานะการเงิน
บ้าน

รถยนต์ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของเรา

ทรายก็คือเรื่องอื่นๆ ที่เหลือ เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เราอยากทำหรือ
จำเป็นต้องทำในบางครั้ง แต่เรามักจะหมกมุ่นและเสียเงินเสียเวลา
จำนวนมากอยู่กับ

เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ เช่นงานอดิเรก ดูหนังฟังเพลง งานเลี้ยง
พบปะเพื่อนฝูง การดูรายการทีวีจนไม่ได้หลับนอนพักผ่อน การ

สนใจซื้อสิ่งของที่เรายากได้ตลอดเวลาเช่น ซีดีเพลงหรือภาพยนตร์ กระเป๋า เสื้อผ้า การไปกินร้านอาหารที่อร่อยๆ

เหยือกนี้เปรียบกับชีวิตของคุณ ถ้าคุณใส่ทรายลงไปก่อน คุณจะหมดหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเล็กๆน้อยๆ อยู่ตลอดเวลา ชีวิตเต็มแล้ว... เต็มจนไม่มีที่เหลือให้ใส่กรวด ไม่มีที่เหลือใส่ให้ลูกเทนนิสแน่นอน”

ชีวิตของคนเราทุกคน ถ้าเราใช้เวลาและปล่อยให้เวลาหมดไปกับเรื่องเล็กๆน้อยๆ เราจะไม่มีที่ว่างในชีวิตไว้สำหรับเรื่องสำคัญกว่า

เพราะฉะนั้นความสุขจึงเป็นสิ่งที่เราต้องเติมก่อนสิ่งอื่นใดทุกวัน

เราต้องให้ความสนใจกับเรื่องที่ทำให้ตัวเรา ครอบครัว คนรอบข้าง มีความสุข ใช้ชีวิตเล่นกับลูกๆ หาเวลาไปตรวจร่างกาย พาคุ้ชีวิตกับลูกไปพักผ่อนในวันหยุด พากันออกกำลังกาย เล่นกีฬาร่วมกันสัก ชั่วโมงสองชั่วโมง เพื่อสุขภาพและความสัมพันธ์ที่ดีในชีวิต

พ่อกับแม่ไปเที่ยวพักผ่อนหรือทานข้าว โทรศัพท์หาเพื่อนบ้างให้รู้ว่าเรายังคิดถึงและเป็นห่วง

เราต้องดูแลเรื่องที่สำคัญที่สุดจริงๆ ดูแลลูกเทนนิสของเรา ก่อนเรื่องอื่นทั้งหมด หลังจากนั้นถ้ามีเวลาเหลือ เราจึงเอามาสนใจกับสิ่งแวตล้อมที่อยู่รอบๆ ตัวเรา

นักศึกษาคนหนึ่งยกมือขึ้นถาม

“แล้วน้ำที่อาจารย์เทใส่ลงไปล่ะครับ หมายถึงอะไร?”

เขายิ้มพร้อมกับบอกว่า “การที่ใส่น้ำลงไปเพราะอยากให้เห็นว่า ไม่ว่าชีวิตของเราจะวุ่นวายสับสนเพียงใด ในความสับสนและวุ่นวาย เหล่านั้นคุณยังมีที่ว่างสำหรับการแบ่งปันน้ำใจให้กันเสมอ และน้ำใจ เหล่านี้แหละที่จะทำให้สังคมของเราสงบเย็นและเป็นสุข...”

แล้วเหยือกของคุณล่ะเต็มหรือยัง

9) อย่าวัดคนแค่ภายนอก

สุภาพสตรีในชุดกระโปรงผ้าฝ้ายเรียบ ๆ กับสามีของเธอในชุดสูท เนื้อผ้าธรรมดา ๆ ก้าวลงจากรถไฟในซานชาลาสถานีเมืองบอสตัน

ทั้งคู่ยืนรอสองบอยู่หน้า
สำนักงานอธิการบดี
มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

เลขานุการสาวดูออกในแวบ
เดียวว่าสามีภรรยาชอบช็อคคู่นี้มา
จากบ้านนอกอย่างแน่นอน

และไม่น่าจะมีฐานะอะไรใน
มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดแห่งนี้

หล่อนขมวดคิ้ว

“เราต้องการพบท่านอธิการบดี” สามีกล่าวนุ่มนวล

“ท่านติดนัดตลอดทั้งวัน” เลขาย สะบัดเสียงเล็กน้อย

“งั้นเราจะรอ” ภรรยาตอบ

เป็นเวลาหลายชั่วโมงที่เลขานุการทำเป็นไม่สนใจ

โดยประมาณว่าทั้งคู่คงทนไม่ได้ และกลับไปเอง

...แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่...

เลขาย สาวเริ่มไม่แน่ใจจึงเข้าไปเรียนท่านอธิการบดี

“พวกเขาคงแค่อะยากพบท่านครูเดียว แล้วก็จะกลับ” หล่อนอธิบาย

ท่านอธิการบดีถอนใจด้วยความ
เบื่อหน่ายแล้ว ก็
พยักหน้าแบบเสียไม่ได้

ความจริงแล้วคนสำคัญ
ระดับท่านอธิการบดีจะมี
เวลาพบคนระดับนี้ได้
อย่างไร?

...แต่ก็เถอะนะ ท่านคิด... ดีกว่าปล่อยให้คู่สามีภรรยาบ้านนอก
ป่วนเปื้อนอยู่แถวนี้ให้ใครต่อใครมาเห็น

ท่านเชิดหน้าอย่างทรงเกียรติใส่ทั้งคู่

ภรรยากล่าวขึ้น “ลูกชายของเราเคยเรียนในฮาร์วาร์ด 1 ปี เขารักฮาร์วาร์ดมาก และเขาก็มีความสุขที่นั่นอย่างยิ่ง แต่เมื่อปีที่แล้ว เขาได้ประสบอุบัติเหตุ และเสียชีวิต สามี กับดิฉันจึงอยากทำอะไรสักอย่างไว้เป็นที่ระลึกถึงเขาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้”

ท่านอธิการไม่รู้สึกร่วมกับคำพูดเหล่านั้นแต่อย่างใด

“คุณผู้หญิง เราไม่สามารถสร้างรูปปั้นให้กับทุกคนที่เคยเรียนฮาร์วาร์ดแล้วตายไปหรอกนะ ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนั้น ที่นี้คงดูไม่ต่างไปจากสุสานแน่”

“โอ...ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ ท่านอธิการบดี” ภรรยาริบบออธิบาย

“เราไม่ได้ต้องการจะสร้างรูปปั้น แต่เราคิดว่าเราจะสร้างตึกให้ฮาร์วาร์ดต่างหาก”

ท่านอธิการกรอกตาไปมา เขามองไปที่ชุดผ้าฝ้าย กับสูทบ้านนอก

“สร้างตึก! พวกคุณรู้ไหมว่าต้องใช้เงินเท่าไรในการสร้างตึกสักหลังหนึ่ง คุณรู้ไหม?...เราใช้เงินไปมากกว่า 7.5 ล้านดอลลาร์ในตอนเริ่มก่อตั้งฮาร์วาร์ดนี่”

ภรรยาเงยบ ไปครุ่นใหญ่

ท่านอธิการบดริ้วสีกล่อก ในที่สุดสามีภรรยาคุณี้ก็ต้องถูกกำจัดให้ไปเสียที

แล้วภรรยาก็หันมาพูดกับสามีเบา ๆ ว่า

“ในการสร้างมหาวิทยาลัย ใช้เงินแค่นี้เองนะหรือ? แล้วทำไมเราไม่
สร้างมหาวิทยาลัยของเราเองสักแห่งหนึ่งล่ะ?”

สามีผงกศีรษะ

สีหน้าทำนองการเต็มไปด้วยความมั่งงวยสุดขีด!

จากนั้น...นายและนางลีแลนด์ สแตนฟอร์ด ก็เดินทางไปยังพาโลอัล
โต ในแคลิฟอร์เนีย

ที่ๆ ต่อมา...พวกเขาได้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยภายใต้นามสกุลของ
ครอบครัว

เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ลูกชายที่ฮาร์วาร์ดไม่เคยเห็นคุณค่า

นี่คือ...ประวัติความ
เป็นมาของมหาวิทยาลัย
Stanford ในสหรัฐฯ ซึ่ง
เป็นมหาวิทยาลัยชื่อดัง
คู่แข่งของมหาวิทยาลัย
Harvard

เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึง

ค่านิยมของคนที่ชอบตัดสินคนอื่นเพียงแค่เปลือกนอก

10) มองดูตัวเองซะก่อน

มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง อาศัยอยู่บ้านหลังหนึ่ง ทุกๆเช้า ภรรยาจะแอบมองดูเพื่อนบ้าน จากหน้าต่างชั้นบนบ้านและวิ่งกลับมารายงานให้สามีฟัง

“เพื่อนบ้านเรานี่ ชักผ้าไม่เป็นเลย เสื้อผ้าสกปรกเหลือเกิน ไม่รู้เขาใช้ผงซักฟอกยี่ห้ออะไร หรือใช้วิธีซักอย่างไร”

สามีก็ตอบว่า “อย่าไปสนใจคนอื่นเขาเลย เราชักผ้าของเราให้สะอาดก็แล้วกัน” แต่ภรรยาก็ยังไปแอบดูเพื่อนบ้านอยู่ทุกเช้าจากหน้าต่างข้างบนบ้าน และวิ่งกลับมารายงานสามีทุกเช้า

“เสื้อผ้าของเขาสกปรกอีกแล้ว...”

ต่อมาวันหนึ่ง ภรรยาวิ่งลงมา รายงานสามีด้วยความแปลกประหลาดใจ

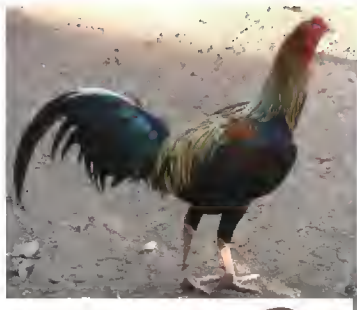
“ไม่เข้าใจจริงๆ ว่า วันนี้เกิดอะไรขึ้น เสื้อผ้าของเขาขาวสะอาด อยากจะรู้เหลือเกินว่าเขาเปลี่ยนมาใช้ผงซักฟอกยี่ห้ออะไร หรือทำอะไร...”

สามีหัวเราะและกล่าวว่า “นี่...ฉันจำคาถาเธอเหลือเกิน เมื่อเช้าฉันตื่นแต่เช้ามืด และไปเช็ดกระจกหน้าต่างให้ใสสะอาด... ก่อนหน้านั้นกระจกมันสกปรก เธอมองออกไป ก็เห็นแต่ความสกปรก”

มนุษย์เราชอบมองคนอื่น โดยผ่านจิตใจของเราออกไป เมื่อจิตใจของเราสะอาด เราก็จะเห็นแต่ความดีงามรอบ ๆ ตัว แต่ถ้าจิตใจของเราสกปรก เราก็จะเห็นแต่ความสกปรกรอบตัว การที่เราเห็นแต่ความเลวรอบ ๆ ตัวเรา เราต้องเข้าใจว่า แท้ที่จริงแล้ว... สิ่งที่เราเห็นมันเกิดขึ้นในจิตใจของเรา และเราจะต้องหาทางฝึกจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ถ้าเราเห็นแต่สิ่งที่เลวจิตใจก็ไม่สงบ เราก็จะกลุ้มอกกลุ้มใจ มีความทุกข์ แต่ถ้าเราหัดมองในแง่ดี เราก็จะคิดแต่สิ่งที่ดี จิตใจก็จะเบิกบาน และมีความสุข...

11) เปิดกับไก่

เปิดกับไก่เป็นเพื่อนรักกัน ทำอะไรทำด้วยกัน และไปไหนก็ไปด้วยกันเสมอ วันหนึ่ง เดินไปเจอสระน้ำ เปิดดีใจได้ลงไปว่ายอยู่ในน้ำ

ร้องเรียกชวนไก่ ลงไปว่ายน้ำด้วย ไก่บอกว่า ให้เปิดว่ายไปเถอะจะรออยู่บนฝั่งก็แล้วกัน เปิดก็พยายามจะยื่นคอยขอให้ไก่ลงไปว่ายน้ำกับตน

เมื่อไก่ไม่ยอมลงไปว่ายน้ำน้ำ เปิดก็น้อยใจและโกรธ โดยไม่เข้าใจถึงธรรมชาติของไก่ว่าทำไมจึงไม่ยอมลงไปว่ายน้ำ

การคบเพื่อนก็เหมือนกัน บางคนเป็นเปิด และบางคนเป็นปิด
อุปนิสัย ความเคยชิน และธรรมชาติของคนย่อมแตกต่างกัน
จะให้ใครทำอะไรเหมือนกับเราทุกอย่างคงเป็นไปได้
การยอมรับในสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งว่า เขามีธรรมชาติเป็นอย่างนั้น
จะรักษามิตรภาพและความสัมพันธ์ให้ยืนยง
โดยไม่ต้องเสียความรู้สึกอย่างเปิดเผย....

12) คนทำความสะอาดชื่ออะไร

เมื่อครั้งที่ฉันเข้าเรียนในวิทยาลัยได้
สองเดือน อาจารย์ให้พวกเราทำ
แบบทดสอบอันหนึ่ง ฉันเป็นนักเรียน
ที่ตั้งใจเรียน จึงตอบคำถามได้อย่าง
สบาย จนมาถึงคำถามสุดท้าย..

“สุภาพสตรีที่เป็นคนทำความสะอาด
โรงเรียนชื่อว่าอะไร ?”

ต้องเป็นเรื่องตลกอะไรสักอย่างแน่ ๆ

ฉันเคยเจอคนทำความสะอาดหลาย
ครั้ง เธอเป็นคนตัวสูง ผอมดำ และอายุกว่า 50 แต่ฉันจะรู้ชื่อของเธอ
ได้อย่างไร ?

ฉันส่งกระดาษคำตอบ โดยไม่ได้ตอบข้อสุดท้าย

ก่อนหมดคาบเรียน นักศึกษาคนหนึ่งถามว่า คำถามข้อสุดท้ายจะถูก
คิดรวมในคะแนนของผลการเรียนด้วยหรือไม่

“แน่นอน” อาจารย์ตอบ

“เพราะเมื่อเธอเข้าทำงาน เธอจะต้องพบกับคนมากมาย ซึ่งทุกคนมี
ความสำคัญพอที่สมควรจะได้รับความสนใจและเอาใจใส่ แม้ว่าพวก
เธอจะทำได้แค่เพียงยิ้มให้และกล่าวสวัสดิ์ก็ตาม”

13) ไอศกรีมชั้นเด

ในสมัยที่ไอศกรีมชั้นเดยังมีราคาถูกอยู่มาก

เด็กชายอายุสิบขวบคนหนึ่งเข้าไปในคอฟฟี่ชอปของโรงแรมแห่งหนึ่ง
แล้วนั่งที่โต๊ะ

เมื่อพนักงานเสิร์ฟวางแก้วนั้นลง
ตรงหน้า เด็กชายก็ถามว่า

“ไอศกรีมชั้นเดย์ ราคาเท่าไรครับ
?”

“ห้าสิบเซ็นต์” พนักงานเสิร์ฟสาว
ตอบ

แล้วเด็กชายก็ดึงมือออกจากกระเป๋าลงแล้วก็นับเหรียญในมือ

“จั้นไอศกรีมเปล่าๆละครับ ราคาเท่าไร?” เด็กชายถามอีก

ตอนนี้เริ่มมีคนรอโต๊ะมากขึ้น และพนักงานเสิร์ฟสาวก็เริ่มจะหมดความอดทนแล้ว

“สามสิบห้าเซ็นต์” เธอตอบหัวนๆ

เด็กชายนับเหรียญในมืออีกครั้ง “ผมขอไอศกรีมเปล่าครับ” เด็กชายบอก

แล้วพนักงานเสิร์ฟสาวก็เอาไอศกรีมมาให้ เอาใบเสร็จมาให้แล้วก็เดินหนีไป เด็กชายทานไอศกรีมหมดแล้ว ก็จ่ายเงิน แล้วก็จากไป

เมื่อพนักงานเสิร์ฟเดินกลับมา เธอก็เริ่มร้องไห้ เมื่อเธอเช็ดโต๊ะ บนโต๊ะนั้นมีเหรียญนิกเกิลราคาห้าเซ็นต์สองเหรียญ และเหรียญเพนนีอีกห้าเหรียญวางอยู่อย่างบรรจงข้างถ้วยไอศกรีมเปล่าๆนั้น

ที่เด็กชายไม่ทานไอศกรีมชั้นเด เพราะเขาต้องเหลือเงินไว้ทิปพนักงานเสิร์ฟสาวคนนั้น

14) การเกรี้ยวกราดกับลูก

มีพ่ออยู่คนหนึ่งได้ดันเชอร์รี่พันธุ์ดีมา ก็เอามาปลูกไว้ที่บ้านและสั่งให้ทุกคนในบ้าน ช่วยกันดูแล เพื่อว่าเมื่อต้นเชอร์รี่โตขึ้นทุกคนจะได้กินผลที่อร่อยจากต้นเชอร์รี่พันธุ์ ดีนี้ และคุณพ่อเองก็เฝ้ารดน้ำ ใส่ปุ๋ย ดูแลมันอย่างดีเป็นเชอร์รี่ต้นโปรดของคุณพ่อทีเดียว

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่คุณพ่อออกไปทำงาน ลูกชายชื่อจอร์จซึ่งได้ขวานเล็ก ๆ อันใหม่มา ด้วยความซน ก็ฟันนู่นฟันนี่ แล้วก็ไปโดนต้นเชอร์รี่แสนรักของคุณพ่อเข้า ต้นเชอร์รี่ค่อย ๆ เอนตัวแล้วก็ล้มลงกับพื้น เหลือแต่ดอที่อยู่เหนือพื้นดินมาไม่กี่นิ้ว เมื่อคุณพ่อกลับมาถึงบ้านเห็นต้นเชอร์รี่แสนรักในสภาพอย่างนั้น ก็ตกใจมาก เรียกทุกคนในบ้านมาถามก็ไม่มีใครทราบ

จนคุณพ่อนึกถึงลูกชายคนนี้ก็ตะโกนเรียก ด้วยเสียงอันดังว่า

“จอร์จ มา นี่ซิ”

จอร์จก็เดินออกมาหาคุณพ่อ คุณพ่อได้ถามจอร์จว่า

“จอร์จ ลูกรู้ไหมว่าทำไมต้นเชอร์รี่ถึงเป็นแบบนี้”

จอร์จก้มหน้าแต่ในที่สุดก็เงยหน้าขึ้นตอบคุณพ่อว่า

“ผมไม่กล้าโกหกคุณพ่อหรอกครับว่า ผมเป็นคนเอาขวานฟันต้นเชอร์รี่เอง”

คุณพ่อบอกจอร์จว่า “เข้าไปรอฟพ่อในบ้าน”

จอร์จเดินเข้าไปรอฟพ่อในห้องของเค้า เวลาผ่านไปพักใหญ่ ๆ คุณพ่อก็เข้ามาในห้อง และถามจอร์จว่า....

“ทำไมลูกถึงตัดต้นเชอร์รี่ ที่อีกหน่อยทุกคนในบ้านก็จะได้กินผลจากมัน”

จอร์จตอบคุณพ่อว่า “ผมไม่ได้ตั้งใจครับ ผมทำไปด้วยความ
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผมเอง”

แล้วจอร์จก็ก้มหน้าลง หน้าแดงด้วยความละอายใจ

แล้วก็ได้ยินเสียงคุณพ่อพูดว่า

“จอร์จ ลูกดูหน้าพ่อซิ ถึงพ่อจะรู้สึกเสียใจที่ذنเซอร์ที่พ่อรักถูก
โค่นไป แต่พ่อก็ดีใจยิ่งกว่าที่ลูกของพ่อซื่อสัตย์ และกล้าหาญที่ยอมรับ
ในการกระทำของตัวเอง ถ้าไม่มีสิ่งนี้ ถึงแม้จะมีเซอร์พันธุดีเต็มสวนก็
ไม่มีประโยชน์อะไร”

จอร์จ จดจำเรื่องราวเหล่านี้ และใช้ความกล้าหาญและซื่อสัตย์ตลอด
มา

จนกระทั่งในการดำรงฐานะเป็น
ประธานาธิบดี “จอร์จ วอชิงตัน”

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงของท่าน
ประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตัน แห่ง
สหรัฐอเมริกา

แทนที่คุณพ่อจะทำโทษลูกด้วยวิธี
อันรุนแรง เกรี้ยวกราดกับลูก หรือให้ความสำคัญกับสิ่งของแต่ละคน
พ่อกลับพูดกับลูกอย่างอ่อนโยน

ด้วยถ้อยคำที่ทำให้ลูกต้องจดจำไปตลอดชีวิต ถ้าคุณพ่อทำโทษแรง
ๆ ก็อาจจะไม่มีประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตันแบบนี้ก็ได้?

ในชีวิตมีสักครั้งไหม....ที่เราเผลอพลาดกับสิ่งที่ไม่ควรมองข้าม
บ้างหรือเปล่า?

15) ความบังเอิญของผม

ผมกำลังเดินอยู่บนถนนท่ามกลางแสงไฟสลัวในช่วงโพล้เพล้ของวัน
หนึ่ง พลันได้ยินเสียงร้องอู้เหมือนถูกผ้าอุดปากดังออกมาจากหลัง
พุ่มไม้ข้างทาง

ผมชะลอฝีเท้าเพื่อฟังและรู้สึก
ตื่นตระหนกเมื่อรู้ว่า เสียงที่ผม
ได้ยินคือเสียงการต่อสู้กันอย่าง
แน่นนอน มีทั้งเสียงตะคอก และ
เสียงเสื้อผ้าถูกฉีกขาด

มีหญิงกำลังถูกทำร้ายห่างจาก
จุดที่ผมยืนไม่กี่เมตร ผมควร
เข้าไปยุ่งดีหรือเปล่า ผมรู้สึก

หวั่นกับสวัสดิภาพของตัวเอง และนึกดำหนิตัวเองที่ตัดสินใจเปลี่ยน
เส้นทางกลับบ้านใหม่กระทันหัน

ผมควรจะเข้าไปช่วยหรือแค่วิ่งไปยังโทรศัพท์เครื่องที่ใกล้ที่สุดเพื่อโทร
แจ้งตำรวจ

เสียงร้องของเด็กผู้หญิงเริ่มเบาลง ผมรู้ทันทีว่าจะต้องรีบทำอะไรสัก
อย่าง ผมจะเดินหนีเหตุการณ์นี้ไป ได้อย่างไร

เออละ ผมตัดสินใจได้แล้ว

ผมไม่อาจหันหลังให้กับชะตาของผู้หญิงที่ไม่รู้จักคนนี้ได้ แม้มัน
หมายถึง การเอาชีวิตเขาไปเสีย ผมไม่ใช่คนกล้า และไม่ใช่นักกีฬา

ผมไม่รู้ว่าความกล้าและพลังกำลังในตัวนั้นมาจากไหน

แต่ทันทีที่ตัดสินใจช่วยเธอ ผมดูเหมือนจะเปลี่ยนไป

ผมวิ่งไปหลังพุ่มไม้และดึงเจ้าวายร้ายออกมาจากร่างของหญิงสาว

เราต่อสู้กันจนกลิ้งไปกับพื้นทั้งคู่ และ ปล้ำสู้กันอยู่สักพักหนึ่ง

ในที่สุดเจ้าตัวร้ายก็ลุกขึ้นและวิ่งหนีไป

ผมหอบฮักๆ และพยายามตะเกียกตะกาย ไปหาเด็กผู้หญิงซึ่งนอน
หมอบร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่หลังต้นไม้ ท่ามกลางความมืด ผมแทบไม่
เห็นตัวเธอเลย

แต่มีความรู้สึกว่าคุณต้องกำลังตกใจกลัวจนตัวสั่นอยู่แน่นอน

ผมไม่ต้องการจะให้เธอตกใจ
มากไปกว่านี้ ผมจึงพูดกับ
เธอในระยะไกลๆ

“ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว” ผม
ปลอบ

“มันวิ่งหนีไปแล้ว คุณ
ปลอดภัยแล้วตอนนี้” เธอ

เจ็บไปสักพัก

แล้วผมก็ได้ยินเธอเปล่งเสียงออกมาด้วยความประหลาดใจ

“พ่อคะ นั่นพ่อเธอคะ” แล้วผู้ที่ก้าวออกมาจากหลังต้นไม้ก็คือแคเธอรีน ลูกสาวคนเล็กของผมเอง

จะเกิดอะไรขึ้น หากชายผู้นี้ลงมือที่จะไม่ช่วยเด็กหญิงที่กำลังถูกทำร้าย ซึ่งท้ายที่สุดแล้วก็คือลูกของตัวเอง?

16) หลานอามา

ครั้งหนึ่ง มีบ้านหลังหนึ่งมีสามี ภรรยา ลูกชาย และอามาแก่ๆคนหนึ่ง อามาแก่่มากและไม่แข็งแรง มีอาการมือสั่นตลอดเวลา ทำให้ถือของลำบาก โดยเฉพาะเวลาที่อามาทานข้าวร่วมกับครอบครัว อามาจะถือชามข้าวได้ลำบาก และทำข้าวหกลงบนโต๊ะตลอดเวลา

ลูกสะใภ้อามารำคาญกับเรื่องนี้มาก จึงปรึกษากับสามีว่า เวลาอามาทานข้าวเขาจะทำข้าวหกเกลื่อนโต๊ะ นางทนไม่ได้เพราะมันทำให้รู้สึกกินข้าวไม่ลง สามีก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะเขาไม่สามารถทำให้อามาหายมือสั่นได้

อีกไม่กี่วัน ลูกสะใภ้ก็พูดกับสามีเรื่องนี้อีกว่า จะไม่แก้ไขอะไรเลยหรือนางทนไม่ได้แล้ว หลังจากโต้เถียงกันไปสักพัก สามีก็ยอมตามภรรยา โดยเมื่อถึงเวลาทานข้าว เขาจะจัดให้แม่นั่งแยกโต๊ะต่างหากเพียงคนเดียว และใช้ถ้วยข้าวถูกๆ빈ๆ เพราะอามาทำถ้วยแตกบ่อยๆ

เมื่อถึงเวลาทานข้าว อาม่าเศร้าใจมาก เพราะอาม่าก็ไม่มีปัญญาจะแก้ไขอะไรได้ นางนึกถึงอดีต ที่นางเลี้ยงดูลูกชายด้วยความรักเสมอมา นางไม่เคยบ่นต่อความเหนื่อยยาก และเวลาที่ลูกชายเจ็บไข้ นางก็ดูแลอย่างดี เวลาลูกชายมีปัญหาก็ช่วยแก้ไขทุกครั้ง แต่ตอนนี้อาม่ารู้สึกว่าคุณทั้ง อาม่าเสียใจมาก หลายวันผ่านไป อาม่ายังเศร้าใจ รอยยิ้มเริ่มจางหายไปจากใบหน้าของเขา

หลานชายน้อยๆ ของอาม่าซึ่งเฝ้าดูทุกอย่างมาตลอด ก็เข้ามาปลอบใจ และบอกคุณย่าว่า เขารู้ว่า คุณย่าเสียใจมากที่พ่อแม่ของเขาทำแบบนี้ แต่หลานชายมีวิธีที่จะให้อาม่า กลับไปทานข้าวร่วมกับทุกคนได้

ความหวังเริ่มเกิดขึ้นในหัวใจของหญิงชรา จึงถามหลานชายว่าจะทำอย่างไร หลานก็ตอบว่า เย็นนี้ให้คุณย่าแกล้งทำซามของคุนย่า ดกแดกเหมือนกับไม่ได้ตั้งใจ อาม่าได้ฟังก็แปลกใจ แต่เด็กน้อยยืนยันว่า

ให้คุณย่าทำตามทีบอกที่เหลือปล่อยให้เป็นที่ของหลานเอง และแล้วเมื่อได้เวลาอาหารเย็น

หญิงชราก็ตัดสินใจลองทำตามที่คุณย่าพูด เพื่อ

จะดูว่าหลานมีแผนอะไร หญิงชรายกถ้วยข้าวเก่าที่เต็มไปด้วยรอยปิ่นขึ้นแล้ว แกล้งปล่อยลงบนพื้นเหมือนกับหล่นมือ ถ้วยข้าวเก่าๆ

แตกกระจายยับเยิน ลูกสะใภ้เห็น ถ้วยแตกเสียหายก็ลุกขึ้นเตรียมจะ
ด่าว่าอามา แต่ลูกชายตัวน้อยของนางกลับชิงพูดขึ้นมาก่อนว่า

“คุณย่า...!! ทำไมทำซามแตกหมดเลยล่ะครับ นี่ผมกะว่าจะเก็บไว้ให้
คุณแม่ใช้ตอนแก่ล่ะ แล้วคุณแม่จะเอาซามเก่าๆ ที่ไหนใช้กันล่ะที่นี่...
คุณย่านี่ใช้ไม่ได้เลยนะครับ”

เมื่อลูกสะใภ้ได้ยินลูกชายพูดเช่นนี้ก็หน้าซีด และด่าอามาไม่ออกอีก
ต่อไป นางรู้ทันทีว่า สิ่งที่ทำจะเป็นตัวอย่างให้ลูกชายของนาง
ปฏิบัติต่อนางเมื่อนางแก่ตัวลง นางรู้สึกอับอาย และสำนึกกับการ
กระทำของตัวเอง ตั้งแต่นั้นมา ทุกคนก็ทานข้าวรวมกันมาตลอด

17) นายจ้างกับคนใช้

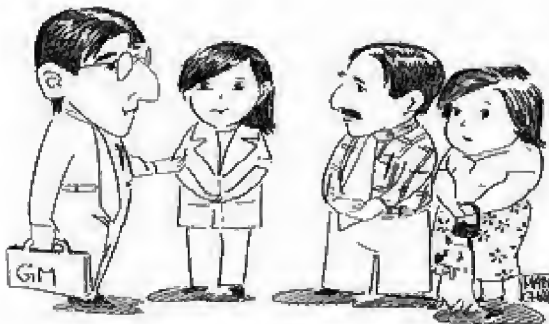
นายจ้างคนหนึ่ง ก่อนออกไปทำงาน สั่งให้คนใช้ขับรถองเท้าให้ ส่วนคน
ใช้รู้สึกขี้เกียจ

จึงพูดขึ้นว่า “จะขับรถองเท้าทำไมพรงนี้ก็เปื้อนอีก”

เมื่อนายจ้างได้ยินคนใช้พูดอย่างนั้น.....รู้สึกโมโหนิด ๆ แต่ไม่พูดว่า
อะไร เดินไปใส่กุญแจตู้กับข้าวทันที

คนใช้เห็นดังนั้นจึงถามขึ้นว่า “ท่านใส่กุญแจตู้กับข้าวทำไมแล้วหนูจะ
เอาอะไรกิน”

นายจ้างจึงตอบว่า “จะกินทำไม พรงนี้ก็หิวอีก”

คนไข้ได้ฟังนายจ้างพูดดังนั้นจึงยอมไปสมัครงเท้า ฝ่ายนายจ้างก็ไปเปิดกุญแจตู้กับข้าวให้

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา คนไข้ก็ไม่กล้าดีใจปากกับนายจ้างอีกเลย

**จงรู้ตัวว่าเรามีหน้าที่อะไร และจงทำตามหน้าที่ ชีวิตของเรา
จะมีความสุข**

18) บทความของจอร์จ คอลลิน

บทความนี้เขียนขึ้นโดย จอร์จ คอลลิน ซึ่งเป็นดาราตลกที่โด่งดัง เขาได้เขียนขึ้นในวันที่ 11 กันยายน (ดิกเวิร์ดเทอร์ดอล่ม) หลังจากที่ทราบว่าการรยาของเขาเสียชีวิตในดิกนั้นด้วย...

ทุกวันนี้เรามีดิกสูงขึ้น มีถนนกว้างขึ้นแต่ความอดกลั้นน้อยลง

เรามีบ้านใหญ่ขึ้น แต่ครอบครัวของเรากลับเล็กลง

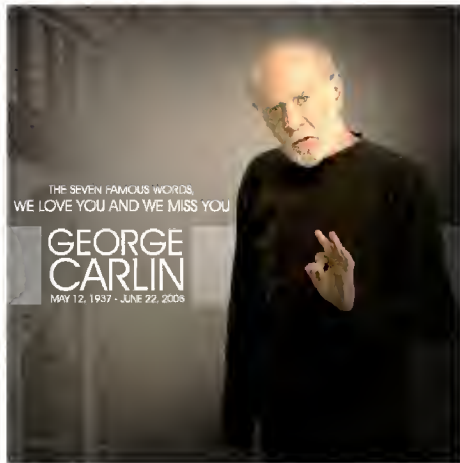
เรามียาใหม่ ๆ มากขึ้น แต่สุขภาพกลับแย่ลง

เรามีความรักน้อยลง แต่มีความเกลียดมากขึ้น

เราไปถึงโลกพระจันทร์
มาแล้ว แต่เรากลับพบว่า

แค่การข้ามถนนไปตกตาย
เ พื อ น บ้ า น ก ลั บ
ยากเย็น.....

เราพิชิตห้วงอวกาศมาแล้ว
แต่แค่ห้วงในหัวใจกลับไม่อาจ
สัมผัสถึง

เรามีรายได้สูงขึ้น แต่ศีลธรรมกลับตกต่ำลง

เรามีอาหารดี ๆ มากขึ้นแต่สุขภาพแย่ลง

ทุกวันนี้ทุกบ้านมีคนหารายได้ได้ถึง 2 คน แต่การหย่าร้างกลับเพิ่ม
มากขึ้น

ดังนั้น.....จากนี้ไป.....ขอให้พวกเรา อย่าเก็บของดี ๆ ไว้โดยอ้างว่า
เพื่อโอกาสพิเศษ

เพราะทุกวันที่เรายังมีชีวิตอยู่คือโอกาสที่พิเศษสุด.....แล้ว

จงนั่งตรงระเบียงบ้านเพื่อชื่นชมกับการมีชีวิตอยู่ โดยไม่ใส่ใจกับความ
อยาก

จงใช้เวลากับครอบครัว เพื่อนฝูงคนที่รักให้มากขึ้น

กินอาหารให้อร่อย ไปเที่ยวในที่ที่อยากจะไป

ชีวิตคือโซ่ห่วงของนาที่แห่งความสุขไม่ใช่เพียงแค่การอยู่ให้รอด

เอาแก้วเจียรระไนที่มีอยู่มาใช้เสีย

น้ำหอมดี ๆ ที่ชอบ จงหยิบมาใช้เมื่ออยากจะใช้

เอาคำพูดที่ว่า.....สักวันหนึ่ง.....ออกไปเสียจากพจนานุกรม

บอกคนที่เรารักทุกคนว่าเรารักพวกเขาเหล่านั้นแค่ไหน

**อย่าผลัดวันประกันพรุ่ง ที่จะทำอะไรก็ตามที่ทำให้เรามีความสุข
เพิ่มขึ้น**

**ทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาที่ มีความหมาย เราไม่รู้เลยว่ามันจะ
สิ้นสุดลงเมื่อไร**

จัดทำโดย

คริสตจักรของพระคริสต์ ออนไลน์

www.facebook.com/churchofchristonline

